

# Hoofdstuk 1

‘En?’ Thelma springt van haar fiets en duwt haar voorwiel in een van de fietsrekken. Het is maandagmorgen en ze heeft er zin in. ‘Hoe gaat het met Rakker? Voelt hij zich al een beetje thuis bij jullie?’

Eva haalt haar fiets sleutel uit het slot en knikt. ‘Nou en of.’ Haar ogen stralen.

Thelma is blij dat Eva lacht. De afgelopen weken waren zwaar voor Eva. Haar ouders zijn gescheiden en haar vader is verhuisd naar Engeland. Het ergste was nog dat Eva samen met haar moeder moest verhuizen van een mooie, grote villa naar een flat bij het spoor. Daardoor moest ze haar newfoundlander weg doen. De hond was simpelweg te groot voor hun nieuwe huisje. Het was dus een prima idee om een poesje uit het dierenasiel te halen.

‘Hij wil de hele tijd op mijn schoot’, zegt Eva. ‘Echt zo lief!’ Ellis, die haar fiets iets verderop heeft neergezet, komt erbij staan. ‘Hebben jullie het over Jimmy?’

Thelma en Eva schieten in de lach.

‘Jimmy?’ roept Eva.

‘Ik zie het voor me’, proest Thelma en ze beweegt haar handen over Eva’s jas. ‘Kom dan, Jimmy. Kom dan, lieverd. Spring maar op schoot.’

Eva klappt dubbel van het lachen. ‘Maar eerst op de kattenbak, Jimmy!’

‘Ja, en kopjes geven, graag’, roept Thelma.

‘O, jullie hebben het over Rakker.’ Ellis kijkt sip. ‘Dat kon ik toch niet weten?’

‘Wat kon je niet weten?’ Jimmy remt af en zijn achterwiel

slipt opzij. ‘Goedemorgen, dames.’ Hij geeft Eva een knip-oog.

‘Niets’, zegt Ellis. ‘Ze doen flauw.’

Als ze de school in lopen, vertelt Eva wat er gebeurde. ‘En toen dacht Ellis dat we het over jou hadden’, besluit ze haar verhaal.

Jimmy’s mondhoeken gaan omhoog. ‘Mooi is dat.’

‘Hebben jullie Cilla al gezien?’ vraagt Ellis die van onderwerp wil veranderen. ‘Haar fiets staat er niet, en ze is meestal vroeg.’

‘Geen idee.’ Jimmy slaat een arm om Eva heen. ‘Ze zal zo wel komen.’

Thelma zucht als ze de twee ziet weglopen.

‘Niet sippen’, zegt Ellis. ‘Er zijn nog genoeg andere leuke jongens op de wereld.’

‘Maar hij is zo lief.’

Ellis grijnst. ‘Heb je het nu over Rakker?’

De stomp van Thelma in haar zij komt hard aan. ‘Au! Dat doet zeer.’

‘Doe dan ook niet zo flauw.’ Thelma beent weg.

‘Hé, wacht op mij.’ Ellis rent achter haar zus aan. ‘Het was maar een grapje.’

‘Niet leuk.’ Thelma kijkt chagrijnig. Ze had nooit tegen haar zus moeten zeggen dat ze Jimmy leuk vindt.

‘Sorry.’ Ellis komt naast Thelma lopen. Zwijgend lopen ze de school in. In tegenstelling tot andere dagen, is het druk in de hal. Een grote groep oudere leerlingen dromt samen bij het raam van de conciërge en blokkeert de doorgang.

‘Mogen wij er even langs?’ Thelma duwt een meisje opzij.

‘Hé, kijk eens uit, ja!’ Het meisje kijkt boos, maar doet een stap opzij.

Ellis glipt achter haar zus aan en even later lopen ze naar de kluisjes. ‘Wat zou er aan de hand zijn?’

‘Geen idee. Vast iets voor de bovenbouw.’ Thelma slaat linksaf. ‘Tot zo!’ Ze wurmt zich langs een paar leerlingen naar haar kluisje achteraan bij de muur.

‘Vergeet je Franse boek niet!’ roept Ellis.

Ellis heeft het makkelijker. Haar kluisje bevindt zich naast de klapdeuren. Damian, een jongen uit de tweede klas, zit op zijn hurken bij het kluisje onder haar. Ellis wacht geduldig tot hij klaar is. Met een schuin oog kijkt ze naar de drukte in de hal. Wat zou er toch aan de hand zijn?

‘Je kunt erbij’, zegt Damian. Hij zwiept zijn tas over zijn schouder en sluit zijn kluis.

‘Weet jij wat daar gebeurt?’ vraagt Ellis en ze wijst naar de drukte in de hal. Behendig opent ze haar kluis.

Damian knikt. ‘De inschrijving voor de *Quiz Battle* start vandaag.’

‘De wat?’

‘De *Quiz Battle*’, herhaalt Damian. ‘De scholierenwedstrijd in verband met het vijftienvijftigjarig bestaan van de school. Dat is voor de zomer al aangekondigd. Weet je dat niet?’

Ellis schudt haar hoofd. Hoe kan ze dat weten? Ze zit pas net op deze school.

Op dat moment komt Thelma eraan. ‘Pff, wat een drukte daar.’ Ze staart naar de open kluis van Ellis. ‘Schiet eens op!’ Ze kijkt naar Damian en glimlacht. ‘Hoi. Jij bent de broer van Cilla, toch?’

Damian knikt.

‘Stil even.’ Ellis propt haar jas in de kluis. ‘Damian legt net uit wat daar aan de hand is.’ Ze draait zich om. ‘Een of andere wedstrijd waar je je voor in kunt schrijven.’

‘De *Quiz Battle*’, zegt Damian. ‘Groepjes van vijf leerlingen strijden met elkaar om een beker. Je moet allerlei vragen beantwoorden in verschillende rondes. Elke ronde valt er een groepje af. Het wordt gespeeld in de lustrumweek.’

‘Spannend’, zegt Thelma.

‘Superspannend’, roept Damian. ‘De winnaars krijgen een beker. In de vitrinekast op de eerste verdieping staan de bekercupjes van de afgelopen lustrumjaren. Dit jaar is de vijfde *Quiz Battle*. De winnaars krijgen een extra grote beker.’

Thelma kijkt achterom. ‘En die bovenbouwers willen zich allemaal inschrijven?’

‘Ik denk het wel’, reageert Damian. ‘Het is een hele eer als je wint.’

‘Jammer dat wij niet mee mogen doen’, mompelt Ellis.

‘Hoezo?’ Damian fronst zijn wenkbrauwen.

‘Het is toch alleen voor bovenbouwers?’

‘Nee hoor, officieel mag iedereen meedoen.’

‘O, leuk!’ roept Ellis. ‘Zullen we meedoen?’

‘Vergeet het maar. Bruggers winnen niet.’

Damian wil wegglopen, maar Ellis houdt hem tegen. ‘Wat bedoel je?’

‘Precies wat ik zeg’, zegt Damian. ‘In al die keren heeft er nog nooit iemand gewonnen uit de brugklas. Het is gewoon onmogelijk.’

‘Wat een onzin’, roept Ellis. ‘Niets is onmogelijk.’ Ze laat Damian los. ‘We kunnen het toch proberen?’

Damian glimlacht. ‘Dat moet je zelf weten.’ Hij loopt naar de klapdeuren, maar draait zich plotseling om. ‘O ja, Cilla is ziek. Willen jullie dat doorgeven?’

‘O, echt?’ reageert Thelma. ‘We misten haar al. Wat heeft ze?’

‘Verkouden, koorts ... griep, denk ik. Het hele weekend al.’ Damian steekt zijn hand op en verdwijnt.

Ellis kijkt sip. ‘Lekker dan’, bromt ze. ‘Nu zit ik de hele dag in mijn eentje. Saai.’

‘Kun je je goed concentreren.’ Thelma lacht. ‘Ook weleens lekker.’

Ze lopen de trap op.

‘Meende je dat nou’, vraagt Thelma. ‘Van die *Quiz Battle*?’

‘Dat we mee gaan doen?’ Ellis knikt. ‘Ja, natuurlijk. Waarom niet?’

Ze lopen de gang in en slaan linksaf. Aan het eind van de gang is het lokaal Frans.

Meneer Karim, hun mentor en leraar Frans, is al in de klas. ‘*Bonjour!* Jullie zijn lekker op tijd. Kunnen jullie mij mooi even helpen.’ Hij houdt twee grote vellen papier omhoog. ‘Willen jullie een van deze posters op de deur plakken? Hier is tape.’

Thelma en Ellis zetten hun tas neer en staren naar de poster. Het is overduidelijk dat dit over de *Quiz Battle* gaat. Een oproep om je aan te melden als kandidaat.

## **DE QUIZ BATTLE**

Schrijf je nu in voor de **QUIZ BATTLE!**  
Iedereen mag meedoen!

Vorm een groep van 5 personen  
en meld je aan!

Aanmelden kan tot woensdag.

**VOOR DE WINNAARS EEN BEKER  
EN EEN JAAR LANG  
GRATIS BIOSCOOPBEZOEK!**

(Deze prijs is beschikbaar gesteld door CINEKIJK,  
de bioscoop op het Marktpllein.)

‘Graag aan de buitenkant’, vult meneer Karim aan. ‘Dan hang ik deze op het bord.’

Ze pakken de poster en de tape aan en gaan de gang op.

‘Ik heb echt zin om mee te doen’, zegt Ellis. Ze trekt de tape los.

‘Maar je hoorde toch wat Damian zei?’ reageert Thelma die de poster tegen de deur duwt. ‘De vragen zijn hartstikke moeilijk. Dat winnen we toch nooit?’

Ellis schudt haar hoofd. ‘Denk maar aan die ene uitspraak van die beroemdheid.’ Ze plakt een van de hoeken met tape vast. ‘Ik ben even de naam kwijt, maar het ging zo: Je weet niet wat je kunt, als je het nog nooit geprobeerd hebt.’ Ze kijkt haar zus triomfantelijk aan.

‘O, je bedoelt Mandela?’ mompelt Thelma. ‘Of was het toch Einstein?’

Ellis grijnst. ‘Nee. Het was Pippi Langkous!’

Thelma schiet in de lach. ‘Hahaha, die zit!’

Ellis plakt de andere bovenhoek vast.

‘Maar je hebt wel gelijk’, gaat Thelma verder. ‘We kunnen het altijd proberen.’

‘Precies!’

Terwijl de tweeling op de gang druk in de weer is met het ophangen van de poster, stroomt de klas vol. Eva komt als laatste aangelopen.

‘Klaar, dames?’ Meneer Karim loopt de gang op en kijkt om het hoekje van de deur. Ellis en Thelma knikken. De poster hangt keurig.

‘O, meneer’, zegt Thelma. ‘Cilla is ziek.’

Meneer Karim knikt. ‘Toch niet ernstig?’

‘Griep.’

‘Ik zal het noteren.’ Meneer Karim loopt de klas in.

‘Ook toevallig’, bromt Eva die nog in de deuropening staat.

‘Net nu we een biologietoets hebben.’

‘Hoezo?’ vraagt Ellis.

‘Nou, biologie is niet haar favoriete vak.’

‘Nee. Dus?’

‘Het komt wel heel goed uit, zo. Nu hoeft ze de toets niet te maken.’

‘Komen jullie, dames?’ Meneer Karim wenkt. ‘Ik wil beginnen.’

De meiden lopen de klas in. Eva schiet tussen de tafels door naar haar plaats.

‘Wie zullen we vragen?’ fluistert Thelma tegen haar zus.

‘Straks’, sist Ellis en ze gaat aan de tafel zitten die zich het dichtst bij de deur bevindt. De tafel van Cilla naast haar is leeg. Ze zal het vandaag en misschien ook wel de rest van de week zonder Cilla moeten doen.

Thelma loopt langs het bord naar het raam en gaat naast Janne zitten.

‘Is Cilla ziek?’ vraagt Janne.

Thelma knikt.

‘Wat een mazzel’, mompelt Janne. ‘Net nu we een biologie-toets hebben.’

Thelma ziet dat Eva, die achter hen zit, Janne een knipoog geeft.

‘Niet leuk!’ roept ze boos. ‘Cilla wordt echt niet expres ziek, hoor.’

‘Dames!’ Meneer Karim maant tot stilte. ‘*On commence!*’